

Ve středu 21. 9. 2022 jsme šli ve škoní družině na procházku ke Svaté vodě. Tam jsme si povídali, jaká zvířátka můžeme vidět v potůčku a kolem něj. Četli jsme si, co je napsané na tabuli o mloku skvrnitém. Paní vychovatelka nám říkala, že máme dávat pozor na cestu a rozhlížet se kolem sebe a třeba tam nějakého mloka uvidíme. Asi jsme měli velké štěstí, protože mloka jsme opravdu viděli. Byl schovaný pod kořenem stromu. Chvíli jsme ho pozorovali a čekali, jestli se nepůjde vykoupat. Asi se nás bál, protože se mu ven vůbec nechtělo. Chtěli jsme ho dát do vody sami, ale paní vychovatelka nám povídala, že se na něj nesmí sahat, protože je chráněný a taky trochu jedovatý.

Mlok skvrnitý je robustnější obojživelník protáhlého tvaru s krátkými končetinami, poměrně dlouhým a silným ocasem a dosti velkou hlavou se zakulacenou tlamou a vypouklýma očima.

Dospělý jedinec je dlouhý 18–28 cm. Nejčastěji se objevují mloci s černě zbarveným tělem se žlutými skvrnami nebo pruhy. V některých lokalitách se objevují i poddruhy se skvrnami pomerančově oranžovými až červenými

Mlok skvrnitý obývá výhradně vlhké lesní lokality, louky nebo pole, mnohdy v blízkosti vodních toků.

Aktivní je především v noci a za soumraku, přes den se ukrývá pod listy, kmeny stromů, větvemi, v dírách v zemi nebo pod kameny, kde je chráněn před přímým slunečním zářením. Za deštivých nebo vlhkých dnů však často vylézá ze svých úkrytů i ve dne. Mlok je charakteristický svým pomalým pohybem. Jeho potravou se stávají nejčastěji malí až středně velcí bezobratlí živočichové – žížaly, stonožky, drobný hmyz, pavouci, červi, slimáci. Na přelomu října a listopadu se před nepříznivým zimním počasím schovává do podzemí, kde se drží stálejší vyšší teplota.

Na svou obranu používá jed (směs toxinů, jejímiž hlavními složkami jsou *samandarin*, *samandaron* a *samandaridin*), který produkuje především v příušních žlázách v zadní části hlavy, a pak ve žlázách nacházejících se po stranách hřbetu a na ocase. *Samandarin* je nejúčinnější látkou mločího jedu, ale ani tak pro člověka není příliš nebezpečný. Pokud se však dostane např. do očí, způsobuje silné pálení. Menším živočichům, kteří se ho snaží napadnout, ale může

způsobit silné svalové křeče a zvýšení krevního oběhu v celém těle, spojené s obtížnějším dýcháním; jed ve větším množství pak může takového živočicha i zabít. Díky této schopnosti nemá téměř žádného přirozeného nepřítele, největším nebezpečím je pro něj člověk.

